

Zvláštní Boží lid (Micheáš)

Texty na tento týden

Mi 1,1–9; 2,1–3; 3,9–12; 5,1–5; 6,1–8; 7,18–20

Základní verš

„Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.“ (Mi 6,8)

Hlavní myšlenka

Hospodin byl i v době nejhoršího odpadnutí ochoten odpustit svému lidu a uzdravit jej.

Prorok Micheáš sloužil v jednom z nejtemnějších období izraelských dějin. Země byla již dlouho rozdělena na dvě království. Asýrie nakonec vyvrátila severní království a Micheáš viděl, jak se do Judy na jihu vkrádá zlo a násilí. Káral své současníky a ukazoval na jejich hříchy, jakými byly nepoctivost, nespravedlnost, úplatkářství a nedůvěra. Micheáš byl prvním biblickým prorokem, který předpověděl zkázu Jeruzaléma (Mi 3,12).

Avšak prorokovi byla v této temné době odhalena naděje. Mohl vidět události z Boží perspektivy a dohlédl až za přicházející trest. Micheáš proto přinesl i slova povzbuzení a vyhlásil, že z Betléma vzejde Hospodinův pomazaný. Mesiáš bude vůdcem, který zachrání Izrael a přinese pokoj národům (Mi 4,3).

Prorokovi se svírá srdce

¹Slovo Hospodinovo, které se stalo k Micheáši Móřešetskému za dnů judských králů Jótama, Achaza a Chizkijáše; bylo to vidění o Samaří a o Jeruzalému. ²Slyšte to, všichni lidé, napni pozornost, země, se vším, co je na tobě! Panovník Hospodin buď proti vám svědkem, Panovník ze svého svatého chrámu! ³Neboť hle, Hospodin vychází ze svého místa, sestupuje a šlape po posvátných návrších země. ⁴Hory se pod ním rozplývají, doliny pukají, jsou jako vosk v ohni, jako vody řítící se ze stráně. ⁵To všechno pro nevěrnost Jákobovu, pro hříchy izraelského domu. Co je Jákobova nevěrnost, zdali ne Samaří? A co jsou posvátná návrší Judy, zdali ne Jeruzalém? ⁶Proto udělám ze Samaří pole sutin a vysadím na něm vinici, kameny z něho svalím do údolí, odkryji jeho základy. ⁷Rozbity budou veškeré jeho tesané modly, veškeré jeho nevěstčí odměny budou spáleny ohněm, zpusťošim všechny jeho modlářské stvůry. Protože je shromáždilo ze smilné nevěstčí odměny, opět se stanou smilnou odměnou nevěstek. ⁸Nařikat nad tím musím a kvílet, chodit bosý a nahý; dám se do nářku jak šakalové, do truchlení jako pštrosi, ⁹protože jsou nevyléčitelné jeho rány. Došlo i na Judu; zasazena je brána mého lidu, sám Jeruzalém. (Mi 1, 1–9)

Osobní studium

V Mi 1,1–9 prorok vyzývá celou zemi, aby se stala svědkem Božího soudu nad hříšným lidem. Vybírá si hlavní města Samaří a Jeruzalém, protože jejich vůdcové nedokázali jít ostatním vzorem a ukázat jim, co to znamená následovat Boha celým srdcem. Tato dvě města budou zničena jako první.

Pomyšlení na soud, který přináší zkázu, vyvolávalo v Micheášově životě skutečné napětí. Jako prorok odhaloval Boží záměry, oznamoval, co přijde v blízké budoucnosti. Miloval však také lid, k němuž patřil. Představa zajetí ho doháněla k zoufalství. Špatné zprávy měly na mysl a tělo proroka zdrcující vliv.

Co učí následující texty o těžkém údělu proroků? Nu 11,10–15; 1Kr 19,14; Jr 8,21–9,1; Ez 24,15–18; 2K 11,23–27.

Poselství, která Boží proroci hlásali, se jich velmi silně dotýkala. Neradi hovořili o hrozných věcech, jež se měly stát. Svůj postoj k blížícím se pohromám nezřídka vyjadřovali nářkem. Jejich bolest byla skutečná. Poselství sdělovali svým posluchačům jak prorockými slovy, tak vnějšími projevy, které často prozrazovaly hlubokou bolest pramenící z jejich nitra. Micheášova reakce na Boží soud připomíná reakci Izajáše, jenž na znamení hanby, kterou přinese zajetí, chodil tři roky polonahý a bosý. I Ellen Whiteová během své služby snášela veliké utrpení. Boží služebníci měli často velmi složitou životní cestu.

Aplikace

Přečti si 1Pt 4,14–16 a pak přemýšlej o sobě a o různých zkouškách, jimiž procházíš. Kolik utrpení na tebe dolehlo, protože zachovááš věrnost Bohu? A kolik kvůli tvé nevěře?

Ti, kdo strojí ničemnosti

¹Běda těm, kdo strojí ničemnosti, páchají zlo na svých ložích, dopouštějí se ho za jitrního světla; na to mají dost sil. ²Žádostivě dychtí po polích – a uchvacují, po domech – a zabírají. Utiskují muže i jeho dům, člověka i jeho dědictví. ³Proto praví Hospodin toto: Hle, já na tu čed' strojím zlo, z něhož nevyvléknete své šije. Přestanete chodit povýšeně, bude to zlý čas. (Mi 2, 1–3)

⁹Slyšte to, představitelé domu Jákobova, vůdcové izraelského domu, vy, kteří si hnuší právo a překrucujete všechno, co je přímé! ¹⁰Sijón budete krveprolítím, Jeruzalém bezprávím. ¹¹Jeho představitelé soudí za úplatek, jeho kněží učí za odměnu, jeho proroci věští za stříbro. Přitom spoléhají na Hospodina a říkají: „Což není Hospodin uprostřed nás? Na nás nepřijde nic zlého.“

¹²Proto bude Sijón kvůli vám zorán jako pole, z Jeruzaléma budou sutiny, z hory Hospodinova domu návrší zarostlá křovím. (Mi 3, 9–12)

Osobní studium

„Když na judský trůn nastoupil král Achaz, musel Izajáš čelit takovým hanebnostem, jaké v Judsku neměly doposud období. Mnoho lidí bylo tehdy svedeno k tomu, aby uctívali pohanská božstva. Král a knížata se zpronevěřili svému postavení, falešní proroci vodili lid po nesprávných cestách a někteří kněží vyučovali za peníze. Přesto však odpadlí vůdcové zachovávali formy pravé bohoslužby a tvrdili, že jsou Božím vyvoleným lidem. Prorok Micheáš prohlásil, že zatímco se hříšníci ze Sijónu rouhavě zaštiťují Bohem se slovy: ‚Což není Hospodin uprostřed nás? Na nás nepřijde nic zlého,‘ budují Sijón ‚krveprolítím, Jeruzalém bezprávím‘ (Mi 3,11.10).“ (OSU 124; PK 322)

Izraelský národ se mylně domníval, že díky svému zvláštnímu postavení Božího lidu a poznání pravého Boha (na rozdíl od pošetilosti pohanského modlářství /viz Ž 115,4–9/), se stal imunní vůči Božímu trestu – a to byl jeden z nejtrvalejších problémů, jemuž čelil. Je paradoxem, že právě kvůli svému zvláštnímu postavení před Bohem nese za své hříchy mnohem větší vinu. Hospodin izraelský národ stále znovu a znovu varoval. Například v 5. knize Mojžíšově říká, že veškerá požehnání, ochrana a blahobyt, které jim náležejí, jsou podmíněny poslušností jeho příkazů, jak vidíme i v tomto upozornění: „Jenom si dej pozor a velice se střež zapomenout na věci, které jsi viděl na vlastní oči, aby nevymizely z tvého srdce po všechny dny tvého života. Seznam s nimi své syny i vnuky.“ (Dt 4,9)

Aplikace

V jakém směru nám jako adventistům sedmého dne – tedy těm, kteří obdrželi tolik poznání – hrozí, že se dopustíme stejné chyby jako izraelský lid?

Nový Vládce z Betléma

¹A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných. ²I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí, zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. ³I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země. ⁴A on sám bude pokoj. Až vtrhne Ašúr do naší země, až bude šlapat po našich palácích, postavíme proti němu sedm pastýřů, osm vojevůdců lidu. ⁵Ti budou spravovat asyrskou zemi mečem v přístupech do země Nimrodovy. On nás vysvobodí před Ašúrem, až vtrhne do naší země, až bude šlapat po našem pomezí. (Mi 5, 1–5)

Osobní studium

Nálada knihy Micheáš se často drasticky mění a přechází od sklíčenosti k velkolepé naději. Tuto naději vidíme i v jednom z nejslavnějších mesiánských proroctví.

Text v Mi 5,1 říká, že z malého judského městečka vzejde Ten, kdo existuje od věčnosti, a stane se vládcem Izraele. Mi 5,1 je jedním z nejzákladnějších biblických veršů, jež byly napsány, aby posílily naději lidí, kteří netrpělivě očekávali ideálního Vůdce zaslíbeného proroky. Jeho vláda měla zahájit období moci, spravedlnosti a pokoje (Mi 5,3–5).

David pocházel z Betléma, malého města, jemuž se také říkalo Efrata (Gn 35,19). Zmínka o tomto městě zdůrazňuje prostý původ jak Davida, tak i jeho budoucího následníka, který se stane pravým Pastýřem lidu (Mi 5,3). Ve skromném městě Betlémě pomazal prorok Jíšajova nejmladšího syna Davida, jenž se měl stát králem nad Izraelem (1S 16,1–13; 17,12). Když mudrci přišli hledat právě narozeného „krále Židů“, Herodes se ptal znalců Bible, kde ho má hledat (Mt 2,4–6). Odkázali ho text v Mi 5,1, v němž bylo předpovězeno, že Mesiáš vyjde z malého města jménem Betlém.

Jakkoli je to pro naši omezenou a hříšnou mysl nepochopitelné, ono narozené dítě byl věčný Bůh, Stvořitel nebe a země. „Ježíš Kristus byl od věčnosti jedno s Otcem.“ (TV 9; DA 19) Tato myšlenka je jednou z nejzákladnějších pravd křesťanství: Bůh Stvořitel vzal na sebe lidství a jako člověk se obětoval za naše hříchy. Mnoho lidí zápasí, aby našli smysl a význam své existence. Základem našeho života je Ježíš Kristus, který nás nejen ukotvuje a dává našemu životu smysl a význam, ale také nám dává naději na něco většího, než by nám kdy tento svět mohl nabídnout.

Aplikace

Udělej si čas a hledej v Bibli texty, které ukazují, jakou hodnotu má díky Kristu tvůj život a co konkrétně ty osobně znamená pro Boha. Otevři své srdce Bohu a pozvi Ježíše do svého života.

Co je dobré

¹Slyšte nyní, co praví Hospodin: Povstaň, veď soud s horami, necht' slyší pahorky tvůj hlas! ²Slyšte Hospodinův spor, hory i nepohybné základy země! Hospodin vede spor se svým lidem, činí výtky Izraeli: ³Lide můj, co jsem ti udělal? Jaké potíže jsem ti působil? Odpověz mi. ⁴Vždyť jsem tě vyvedl z egyptské země, vykoupil jsem tě z domu otroctví, poslal jsem před tebou Mojžíše, Árona a Mirjam. ⁵Lide můj, jenom si vzpomeň na záměr Baláka, krále moábského, a co mu odpověděl Bileám, Beorův syn, jak jsi pak táhl od Šítimu do Gilgálu, abys pochopil Hospodinovy spravedlivé činy. ⁶„Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s obětmi zápalnými, s ročními býčky? ⁷Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?“ ⁸Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6, 1–8)

Osobní studium

V úvodu 6. kapitoly knihy Micheáš Bůh rozmlouvá se svým lidem a vypočítává, co učinil v jejich prospěch. Prorok představuje i otázky toho, který přichází do chrámu: „Jak předstoupím před Hospodina?“ (Mi 6,6). Jaké oběti jsou pro Boha dostatečné? Roční býčci, tisíce beranů, potoky oleje, nebo dokonce prvorozené dítě? Množství a hodnota obětí uvedených v tomto textu se neustále stupňuje.

Prorok na to prohlašuje, že Bůh už zjevil, co žádá. Z Mojžíšova učení lidé věděli, co pro ně Bůh milostivě učinil (Dt 10,12.13). Micheášova odpověď nebyla novým zjevením, které by naznačovalo nějakou změnu v Božích požadavcích. Oběti a kněžská služba nebyly středem Božího zájmu. Božím nejnroučnějším přáním je, aby lidé jednali spravedlivě se svými bližními a projevovali pevnou oddanost a lásku k Hospodinu. Tou nejzávažnější obětí, kterou mohou lidé přinést Bohu, je poslušnost.

Micheáš 6,8 je nevystižnějším vyjádřením Boží vůle pro jeho lid. Je shrnutím veškerého prorockého učení o pravém náboženství, jež spočívá v životě, v němž se uplatňuje spravedlnost, milosrdenství a důvěrné chození s Bohem. Spravedlivě jednají lidé, které vede Duch svatý. Spravedlnost souvisí s čestností a rovností pro všechny, zvláště pro slabé a bezmocné, které ostatní vykořisťují. Milosrdenství znamená svobodně a ochotně projevovat lásku, oddanost a věrnost druhým. Chození s Bohem pak znamená dávat Bohu na první místo a žít v souladu s jeho vůlí.

Aplikace

Proč je snadnější například přísně dodržovat sobotu než zachovávat právo, milovat milosrdenství a pokorně chodit před Bohem?

Do mořských hlubin

¹⁸Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nese-trvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. ¹⁹Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy, ²⁰prokážeš věrnost Jákobovi, milo-srdenství Abrahamovi, jak jsi za dnů pradávných přísahal našim otcům. (Mi 7, 18–20)

Osobní studium

Micheášova kniha začíná popisem soudů, ale končí slovy naděje. Existují lidé, kteří se snaží zamluvit nebo popřít skutečnost Božích soudů. Ocitli se ve stejné pasti jako Micheášovi současníci, kteří věřili, že Bůh nikdy nesešle soudy na vyvolený národ.

Boží spravedlnost je druhou stranou jeho lásky a péče. Micheáš přináší dobrou zprávu – trest není nikdy posledním Božím slovem. Boží jednání v Písmu důsledně přechází od soudu k odpuštění, od trestu k milosti a od utrpení k naději.

Závěrečné verše knihy Micheáš obsahují chválu naplněnou nadějí. Otázka „Kdo je Bůh jako ty...?“ odpovídá jménu Micheáš, které znamená „Kdo je jako Hospodin?“. Připomíná nám Boží jedinečnost a potvrzuje pravdu, že neexistuje nikdo jako On. Jak by také mohl? Vždyť jen Bůh je Stvořitel. Všechno ostatní je stvořené. Ještě důležitější je fakt, že náš Stvořitel je Bohem milosti a odpuštění, Bohem, jenž zašel do těch nejnepochopitelnějších možných extrémů, aby nás zachránil před zkázou, kterou si právem zasloužíme. Udělal to pro židovský národ a udělá to i pro nás.

Je možné, že nás dnes obklopují obtížné okolnosti a bolestné zkušenosti, které v nás vyvolávají otázku, proč to Bůh všechno dopouští. V takových případech spočívá naše naděje pouze v Pánu, který zaslíbil, že vhodí naše hříchy do mořských hlubin. Naše naděje do budoucna se opírá o vzpomínky na to, co Bůh vykonal v minulosti.

Aplikace

Důkladně a kriticky se nad sebou zamysli. Proč spočívá tvá jediná naděje v zaslíbení, že Bůh uvrhne tvé hříchy „do mořských hlubin“?

Podněty k zamyšlení

„Kdyby byl Jeruzalém pochopil zvěst, kterou mu Bůh přednostně svěřil, a řídil se nebeským světlem, mohl vzkvétat a růst, mohl být perlou všech království a z Boží vůle svobodným a mocným městem. V jeho branách by nestáli ozbrojení vojáci... Boží Syn v duchu viděl slavnou budoucnost, která by čekala Jeruzalém, kdyby byl přijal svého Vykupitele. Město se skrze něho mohlo uzdravit z těžké nemoci, zbavit se otroctví a stát se velikým světovým střediskem. Z jeho zdi se mohla rozletět holubice míru do všech národů. Mohl být korunou slávy pro celý svět.“ (TV 365; DA 576.577)

Otázky k rozhovoru

- 1. Je tak snadné propadnout náboženským formám, tradicím a obřadům, na nichž nemusí být vůbec nic špatného. Co se však stane, jestliže se tyto formy a obřady zároveň stanou samy o sobě cílem, místo aby nás nasměrovaly ke skutečnému následování Boha, jehož těmito formami uctíváme?*
- 2. Zamyslete se hlouběji nad myšlenkou vtělení – tedy že Bůh Stvořitel se stal člověkem. Jak napsal jeden středověký teolog: „Kristus si ponechal vše, čím byl, a vzal na sebe to, čím nebyl“, tedy naše lidství. Uvažujte o tom, co nám tato úžasná pravda prozrazuje o Boží lásce k nám. Proč by nás tato skutečnost měla bez ohledu na naši situaci naplňovat nadějí, vděčností a chválou?*